

Biberde Bile Lezzet Var

Nureddin Yıldız'ın 13.05.2007 tarihli (8.) Hayat Rehberi dersidir.

بِسْمِ اللَّهِ الرَّحْمَنِ الرَّحِيمِ الْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.

Siyah derili zenci bir anne ve babanın beyaz derili çocuğu olur mu? Elbette olabilir; Allah Teâlâ bir çocuğu babasız da yaratabilir nitekim; ancak genel geçer kurallara göre bu olmaz. Anne-baba siyah deriliyse çocuk da siyah derilidir.

Bizim annemiz Havva ve babamız Âdem, dertle yaratıldılar. Matematik ölçülerle zor ölçülebilecek sıkıntılar çektiler. Âdem babamız ve Havva annemiz cennetten uzaklaştırılmış ilk iki insandılar. Dünyaya geldiler, iki kız ve iki erkek çocukları oldu, toplam altı kişiydiler. Kişi başına bir kıta düşüyordu dünyadan. Ama Âdem babamız ve Havva annemiz de -bizim deyişimizle- huzurluca oturup bi' çay içemediler.

Çocukları büyüdü, evlenme çağına geldiler ve öbür gün büyük oğul, küçük oğlu öldürdü. Daha henüz ölenin nereye-nasıl gömüleceğinin bilinmediği bir zamanda cinayetle karşılaştılar. O güne kadar da hem Havva annemiz hem Âdem babamız, iki çocuk arasındaki çekememezlikle uğraşmışlardı. Cennetten çıktılar ve dünyaya geldiler, Âdem aleyhisselam bin yıl tövbe etti Rabbine ama kabul görmedi.

En sonunda aklına geldiği gibi şöyle söyledi: "Ya Rabbi, cennette senin isminin yanında, 'Muhammed' diye bir isim görmüştüm, beni ona bağışla ve affet." Bunun üzerine Allah Teâlâ onu affetti.

Dünyaya geldiklerinde Hindistan'a düşmüşlerdi. Yürüye yürüye Arafat'a kadar geldiler. Bir uçağın saatlerce alacağı yolu yürüdüler. Böyle eziyetli ve yorgun bir hayatla yaşamaya başladı Âdem aleyhisselam. Bizim babamız böyle bir 'zenci'ydi ve onun çocukları da 'beyaz' olmayacaklardır. Dertli bir babanın çocuklarıdır ve o babanın sulbünden devam ettiğimiz sürece dertli olacağız. Dertsiz hayat, hayvan hayatıdır. İnsan hayatı dertsiz olmaz.

Dünyada varlığımız bir dertten kaynaklanıyor ve bir hatanın ürünü olarak dünyadayız.

Huzurlu yaşamının, hayattan zevk almanın ve dertleri yok saymanın ilk önemli kuralı bu dünyanın gerçeğini bilmektir. Rabbimiz bizi 'gidin şöyle bir dinlenin gelin' diye değil, babamıza ceza olarak bu dünyaya gönderdi. Her ne kadar bir kıtadan diğerine binlerce kilometrelik mesafe varsa da hapisane olarak dünya tek bir yerdir.

Kur'an-ı Kerim'de Rabbimiz, "Hepiniz çekin gidin buradan, birbirinize düşman olarak yaşayın" buyuruyor. Yani dünyaya gönderilişimiz dahi adavet ve kavga üzerine kuruludur. Birimizin burada huzur ve zevk araması, kendini dertsiz günlerde zannetmesi sadece yanılgıdır ve böylece ilk karşılaşacağı dertte acıyı ve mağlubiyeti tadacaktır. Eğer ormanda yürüdüğümüzü ve çalı çırpının canımızı ara sıra yakabileceğini bilirsek dikenler canımızı çok acıtmaz. Ama kendimizi çok bakımlı bir bahçede yürüyor zannederseniz ayağımıza batan ilk dikende feryat ederiz. Burası bahçe değil, imtihan yeridir.

Dert küpü Âdem ve Havva'nın çocukları, oturup bir bardak çayı anca efkârından içebilir. Dertsizlik bu fani âlemi terk edip dertsizlik diyarına gittiğimizde bulacaktır bizi. Âdem aleyhisselamdan bugüne doğru gelirken Allah'ın sevgili dostlarına bakarsak hepsinin sıkıntılarla yoğrulduğunu görürüz. Dert görmek istiyorsak, Allah'ın peygamberi Yahya aleyhisselamın testereyle kesilmiş kafatası bugün Topkapı Sarayı'ndadır. Biz bugün, peygamberlerin bile testereye maruz kaldığı bir dünyadayız. Yıllarca firavunla, sonra firavunu aratmayacak İsrailoğulları'yla uğraşan Musa aleyhisselam da iyi bir örnektir.

Yaratılması mucize olan ikinci insan İsa aleyhisselam huzurlu bir gün dahi geçirememiştir. Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem âlemlere rahmettir ve cennette daha ilk insan yaratılmadan adı yazılmıştır, o bile daha doğmadan babasını kaybetmiştir. Annesini küçük bir çocukken, ardından dedesini, amcasını, hanımını, dayısını kaybetti. Henüz sağlığında altı çocuk, dört torun gömdü. Cennete götürmek için etrafında topladığı insanlardan eziyet gördü. Namaz kıldırıldığı mescitte, bizzat onun hanımının zina ettiği konuşulabildi. Bir insanın hanımının şerefiyle itham edilmesi kadar zor bir şey var mı? Üstelik iffetin, hayânın ve insanlığın en büyüğünü taşıyan Muhammed aleyhisselam için.

Kardeşlerim,

Bizim genlerimizde dert vardır. Bu bazen vücutta bir hastalık olarak ortaya çıkar, bazen evlat sıkıntısı olarak. Bazen eşlerle sıkıntı olarak, bazen iş sıkıntısı olarak çıkar. Biri iki saat çalışır abat olur, sen iki gün çalışırsın ama ekme parası çıkaramazsın; imtihan. Kaynana-kaynata olarak, akraba olarak, siyaset olarak, komşu olarak karşımıza çıkabilir bu sıkıntı. Fakat her hâlükârda bizler yaratılışında dert bulunan mahlûklarız.

Dertsiz bir hayat özlediğimizde bu sıkıntısız hayat, ilk babamız ve annemizin, sonra da onların peşinden gelmiş binlerce peygamberin dışında bir yolda olabilir ancak. Efendimiz aleyhisselam, “bir insanın başına gelen dertler imanıyla orantılıdır” buyuruyor, “kişinin imanı arttıkça derdi artar, imanı azaldıkça derdi de azalır.” Eğer imanı çok basitse Allah onu rahat bırakır. Çünkü test etmeyi, ciddi mi değil mi diye denemeyi gerektirecek çapta değil demektir.

Biz ise bunun tam tersini düşünüyoruz ne yazık ki. İyi insanların bütün işlerini melekler görüyor sanıyoruz. Senin abdest suyunu bile melekler döküyor, yemek yerken kaşığı ağzına melekler götürüyorsa akıbetinden şüphe etmen gerekir. Hiçbir karga gelip ilgilenmiyorsa seninle, sen tohum değilsin demek ki. Sen bir kabuksun.

Hiç derdi olmayan biri, ‘meleklerin yardımıyla’ rahat yaşıyor değildir; ‘meleklerin terk etmesiyle’ o hâldedir. Kim Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellemden daha değerli olacak ki Allah onu rahatlık içinde bıraksın? Şöyle düşününüz ki Efendimiz aleyhisselam doğumundan itibaren eziyetler gördü. Sonraları mübarek bir İslam devleti kurdu ve emrinde on binlerce fedaîsi can ve mal verdiler. Bir insanın etrafında kenetlenme ancak o kadar olurdu.

Ancak ibretle hatırlamalıyız: Vefat ederken dahi sıkıntı çekmişti. Eşlerine, “Kadınların Yusuf’a yaptığı işkenceyi bana yapıyorsunuz, çıkın odamdan!” buyurdu. Ölürken bile rahat ölemedi. Nitekim Abdullah ibni Abbas’a çok eziyet çektiğini söylemişti.

Bu, bu âlemde kimsenin meleklerin yardımıyla huri rahatlığında yaşayamayacağını gösterir. Bu âlemde böyle bir şey mümkün değildir. Ne kadar yükselmek istiyorsan Allah o kadar terletecektir seni. Firdevs-i Alâ’yı, Adn cennetlerini istediğini söylüyorsan gırtlığına kadar terleyeceksin. Cennete girmek yetiyorsa sana, sen de ara sıra sınanırsın. Efendimiz aleyhisselam, her neyi istiyorsak Allah’tan, istediğimiz kadar terleyeceğimizi haber veriyor. Ankebut suresinin ilk ayetlerinde Rabbimiz, “Sizden öncekileri denedik” buyuruyor ve denemenin sonucuna göre cennete koyulmuşlar. Biz de denenmeden cennete giremeyeceğiz.

Yoksa bizden öncekilerin ne eksikliği vardı ki Allah onları imtihan etmişti? Onlar da iman ettiklerini söylemişlerdi. Allah onların sözüne bakıp bir de sabah namazı kıldıklarını görüp imtihansız bırakmadı. İman eden imtihana alındı.

Peygamber aleyhisselatu vesselam, “Sizden öncekiler hızarla ikiye bölünürlerdi de ses çıkarmazlardı” buyuruyor. Hızarla bölünmek önceki ümmetlerin kalitesiyle alakalı bir şeydir. Gelin görün ki bu

ümmeT daha kaliteli ve önceki ümmeTlerin üstünde de şahitlik edecek bir ümmeT olduğundan, hızarla ikiye bölünmekten daha ağır imTihanlara hazır olmamız gerekiyor.

Hazreti Ammar'a böyle buyuruyor Efendimiz aleyhisselam ve sonra da şöyle devam ediyor: "İçinizde en büyük sıkıntıları peygamberler çeker."

Sadece İbrahim aleyhisselamı örnek alsak insanın akli duracak gibi olur. Kur'an-ı Kerim ondan 'halîlullah' (Allah'ın dostu) diyerek söz ediyor; ilk çocuğu 86 yaşında oldu. Tam 86 sene Allah'a yalvardı çocuğu olması için. Ve onca yalvarmadan sonra olan çocuğu 5 yaşına gelince tutup kesmesini emretti Allah Teâlâ. "86 senedir bu çocuğu bekliyorum, nasıl keseceğim!" demedi, "peki ya Rabbi" dedi.

Zekeriya aleyhisselamın 105 yaşındayken çocuğu oldu. Kur'an-ı Kerim, Enbiya suresinde onun ağlayışını anlatır.

Bunca sıkıntıyı peygamberler çektiler çünkü en büyük makama talip oldular, Allah'ın Arş'ını istediler. Bunun da bir bedeli var. En lüks yerden istersen bedel de lüks olur. Efendimiz aleyhisselam sözünü şöyle tamamlıyor: "Peygamberlerden sonra herkes iman derecesine göre sıkıntıya düşer."

İman ne kadarsa imTihan da o kadardır. Tuttuğun altın oluyorsa işler aslında iyi gitmiyor demektir. Tuttuğun elinde kalmıyor, çocuğun ölüyor, işten atılıyorsun, camiye giderken düşüyorsun ayağın çıkıyor... merak etme, işler aslında iyi gidiyor demektir. Çünkü şunu biliyoruz ki beşerî hatamız yok ve ihmal bizden kaynaklanmıyorsa Allah'tan gelen musibetler dostluk sınavından geçtiğimizi gösteriyor demektir. Birilerine hiç dokunmuyorsa Allah, onları dostluk listesine hiç almamış demektir ve imTihana gerek görmüyordur.

Tabiidir ki Allah'tan gelecek musibet ve belanın artmasını hiçbir zaman dilememeliyiz. Fakat gelmiş olanlara bakışımız da böyle olmalıdır.

Hayatımız üç kelimenin etrafında döner: Allah'tan nimet bulursak **şükrederiz** ve böylece şükrettiğimiz için kazanırız. Hata edip yanılırsak, sabah namazına kalkamazsak, ağzımızdan galiz bir söz çıkarsa **istiğfar** ederiz ve yine kazanırız. Eğer hiçbir şey yapmadık ve yine de sıkıntı çekiyor isek **sabrederiz**, yine kazanırız. Mümin asla zararda değildir. Sabretse, şükretse, istiğfar etse yine kârdadır.

Oğlunun hafız olmasını istemiştin ama olmadı. Eğer hafızlığı için gerekli bütün şartları sağlamış ve kötü çevrelerden de korumuştusyan niyetinle onun hafızlık sevabını alırsın. Hacca gitmek istemiştin, yol paranı bir türlü biriktiremediysen yine de hiç merak etme; gidenlerden daha kârlı durumdasın. Çünkü gitmiş olsan belki oradayken hataların olacaktı, günaha girecektin, şimdi ise durduğun yerden lüks bir hacca eriştin.

Başımıza gelen dertler hangi türden olursa olsun, ister ümmeTimizin dünya çapında çekmekte olduğu türden, isterse Ahmet-Mehmet olarak ferdî sıkıntılar çeşidinden olsun; biz bunları yabana atmadan ve özellikle Rabbimizin imTihanı olarak kabul eder, biberi yerken acı olduğunu bildiğimiz hâlde tadını aldığımız gibi belaları da zevke dönüştürürüz. Biliriz ki Allah'ın bizi on sene süründürmesi, karşılığında ebedî cennet vereceği bir imTihandan ibarettir.

Efendimiz sallallahu aleyhi ve sellem buyuruyor ki: "Kıyamet günü herkes cennete yerleştiğinde, Allah, sıkıntılarıyla sevap kazanan kulları makamlarına oturtacak. Dünyada keyifli yaşayanlar, o dertleri sayesinde sevap kazanmış müminleri görünce diyecekler ki: Keşke dertlerden etimiz parçalansaydı da şu sevapları kazansaydık." Adamcağız on sene yatakta kıvranmış, beş sene çocuğunun hasretiyle yaşamış ama cennette neler kazanmış.

Kardeşlerim,

Bizler basitiz. Allah için ne ettik yaptık ki... Çocuğumuzu mesela bir sene Arapça-hadis öğrenimi için yurt dışına göndermeye kıyamıyoruz. Ama Allah, İbrahim aleyhisselamın torunu olan Yakub'u kaç sene Yusuf'un hasretiyle yaşatmıştı... Otuz sene boyunca gözleri göremeden bekledi, isyan etmedi, sabr-ı cemil yaptı ve 'Yakub' oldu. Asi olsaydı, 'bir peygamber olarak bana reva görülen bu mu!' deseydi her şey berbat olacaktı.

İmtihan bu. Üstelik oğlunun nereye gittiği belli olmayan, ardında sadece kanlı gömleği kalan bir imtihan. Sen oğlunu kursa yolladığın için hafta sonları nerdeyse davul-zurnayla karşılıyorsun, 'hasretinden.' İmtihan kolay değil. Gözyaşı akıtmadan kazanılsaydı Yakub, Musa, Nuh, İbrahim - aleyhimusselam- kazanırdı.

Dertlerimizden davacı değiliz, onları imtihan vesilesi bileceğiz. Nasıl ki Allah Teâlâ sabah namazına kalkmamı emir buyurmuştur, gözlerimi ovuştura ovuştura kalkıyorum, çünkü Allah uyku imtihanına tâbi tutuyor; tıpkı bunun gibi çocuğumla, kaynanamla, ana-babamla da imtihan ediyor. Ana-baba imtihanı ki, en ağır imtihanlardandır.

Peygamber Efendimiz aleyhisselam bir hadis-i şerifinde buyuruyorlar: "Allah bakar ki bir kulu çalışarak cennetlerde yükselemeyecek, bu sefer meleklerine emreder, o kuluna hastalık verirler. Adam hastalanır, yatağa düşer. Sürekli ağlar ve Rabbinden af diler. Sonunda melekler Allah'a şöyle derler: 'Ya Rabbi, bu adam ağladıkça günahlarını sildik, sonunda günahsız kaldı.' Allah Teâlâ, 'hastalığını artırın' buyurur. Günahı olmadığından bu sefer gösterdiği sabır sevaba dönüşmeye başlar. Nihayet yürüyen bir melek hâline gelir. Allah Teâlâ meleklerine, 'alın ruhunu, kulum bana gelsin' buyurur."

O hastanın çocukları ve yakınları da zannediyorlar ki 'zavallı babamız çok çekti kanserden!' Hayır, babaları yatırım yaptı, onlar anlayamadı. Allah, dostunu günahlardan dezenfekte ederek yanına alıyor.

Hastalıklar ve dertler, mümini temizleyip arındırıyor. Ama dilin her hâlükârda berrak olması şartıyla; 'ya Rabbi' diye yalvararak. O 'ya Rabbi'ler insana yeri gelir, hac sevabı kazandırır.

Sabır çok önemli bir silahtır. Biz sabrı, maalesef, yalnızca bir felsefe olarak konuşuyoruz. Sabır-şükür-istiğfar formülünü kuranlar cennete girerler. Dert için sabır, nimet için şükür, günah için istiğfar; bu yolun sonu cennettir.

Elbette şunu vurgulamaya da gerek yok ki şükür, her zaman için 'elhamdülillah' demek değildir. Allah turp gibi sağlam bir beden veriyse o bedeni vakıfta, dernekte, camide, ibadette, sıla-i rahimde yıpratırsın ki şükür olsun. Allah evlat veriyse Hazreti Meryem'in Allah'a adanması gibi adayacaksın onu. Daha doğum gerçekleşmeden hanımınla sözleşeceksin, doğan çocuğun Kur'an'a peşinen adanacak. Evladın şükürü de bu. Üç oğlun olduğunda birine muhakkak 'Muhammed' ismi vereceksin.

Allah seni hafız olmakla nasiplendirdiyse, insanlardan hayvanlara kadar herkese Kur'an'ı dinleteceksin ama bir mecliste aşır okuduktan sonra ikram edilen bir bardak çayı dahi almayacaksın. Kur'an üzerinden bir şey yemeyeceksin, onun da şükürü bu olacak.

Genç yaşta ev sahibi oldun ya da emeklilik paranla ev mi satın aldın; belli bir gün İslam'ın hizmetine ayıracaksın evini. Etrafına diyeceksin ki, mübarek perşembe akşamları evim cemaatimindir, gelin Riyazu's-Salihin dersi yapalım, Kur'an okuyalım.

Her şeyin şükürü kendi cinsindedir. "Nasıl gidiyor işler?" dendiğinde "şükür..." demek değildir şükretmek.

Bir de şu çok mühimdir ki Allah, dua etmeyen kullarının sabrını da şükürünü de kabul etmiyor. Dua ehli olacağız. Sahih hadis-i şeriflerden dört duamızı bu dersimizde ele alacağız.

Bir insanın başına musibet geldiğinde, musibet ne olursa olsun; evladın hastalandı, trafik kazası geçirdin, şiddetli soğuklar oldu, karnın ağırdı, araban çalındı... ilk iş Allah'a teslimiyetimizi ifade etmek olmalıdır:

إِنَّا لِلَّهِ وَإِنَّا إِلَيْهِ رَاجِعُونَ اللَّهُمَّ أَلْجِئُكَ فِي مُصِيبَتِي وَأَخْلِفْ لِي خَيْرًا مِنْهَا

“Allah’tan geldik, yine ona gideceğiz. Ya Rabbi, bu musibete karşı bana sabır ver ve bu durumdan daha iyisini nasip et.”

Bu duayı öğreten hadis-i şerifin bir hatırası var. Ümmü Seleme isimli kadının kocası vefat etmiş. Peygamber Efendimiz aleyhisselam da taziyesine gittiğinde ona bu duayı öğretmiş. Ümmü Seleme duayı okumuş.

Bu hadiseden altı ay sonra da Cebrail’in emriyle Peygamber hanımı olmuştur. Kocasının ölümü, yeryüzünün âlemlere rahmetinin hanımı olmasına vesile oldu, bu duasındaki samimiyeti sayesinde. Öyleyse elimizdeki bu dua, samimiyetle okunduğunda yüzde yüz hedefe ulaştırır bir duadır. Lakin Allah’ı denemeye kalkmak perişanlıktır, ‘okuyayım bakayım tutacak mı...’ türünden bir niyet fenadır.

İkinci ve üçüncü dualarımız, ümmet-i Muhammed’in ve çevremizden gelen sıkıntılarımızın bizi ezmemesi için edeceğimiz dualardır. Dertlerle yaşamak ve biberden haz alır gibi dertlerinden sevap üretmek istiyor, Allah’ın sabır ve şükür enerjisi vermesini istiyorsan şu duayı sabah ve akşam okumalısın:

لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ الْعَظِيمُ الْحَلِيمُ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ الْعَرْشِ الْعَظِيمِ، لَا إِلَهَ إِلَّا اللَّهُ رَبُّ السَّمَوَاتِ، وَرَبُّ الْأَرْضِ، وَرَبُّ الْعَرْشِ الْكَرِيمِ

Dertli bir sahabi gören Efendimiz’in öğrettiği şu duayı da ezberlemeli ve sürekli tekrar etmeliyiz. Bu dua için de Peygamber aleyhisselam, şayet okunursa dertlerinin gideceğini buyurmuş, oradaki bir sahabi, “Ya Resûlallah, bu duayı ezberlesek mi?” diye sorduğunda da “ya ne diyorsunuz, tabii...” diye eklemiştir.

اللَّهُمَّ إِنِّي عَبْدُكَ وَابْنُ عَبْدِكَ وَابْنُ أُمَّتِكَ نَاصِيَتِي بِيَدِكَ مَاضٍ فِيَّ حُكْمُكَ عَدْلٌ فِيَّ قَضَاؤُكَ أَسْأَلُكَ بِكُلِّ اسْمٍ هُوَ لَكَ سَمِّيَتْ بِهِ نَفْسِكَ أَوْ أَنْزَلْتَهُ فِي كِتَابِكَ أَوْ عَلَّمْتَهُ أَحَدًا مِنْ خَلْقِكَ أَوْ اسْتَأْثَرْتُ بِهِ فِي عِلْمِ الْغَيْبِ عِنْدَكَ أَنْ تَجْعَلَ الْقُرْآنَ رِبْعَ قَلْبِي وَتُورَ صَدْرِي وَجَلَاءَ حُزْنِي وَذَهَابَ هَمِّي

“Allah’ım, ben senin kulunum, senin kulunun oğluyum ve kulun olan annenin çocuğuyum. Benim alnımın yazısı senin elindedir. Senin kararın benim için geçerlidir. Ne karar verdiysen o adalettir. Allah’ım, kendin için kullandığın ne kadar ismin varsa ya da kullarından birine öğrettiğin bir isim varsa veya kitabında indirdiğin bir isim varsa veya bizden gizlediğin bir isim varsa o isimlerin hürmetine senden istiyorum ya Rabbi; basit dertlerle beni meşgul etme, benim derdimi Kur’an yap. Kur’an kalbimin şifası, dertlerimin devası olsun. Onun sayesinde dertlerimi kaldır...”

Bu duanın azameti önünde erimeyecek bir dert yoktur. Bunu adımız-soyadımız gibi bilmeliyiz. Ama aş, zamanında yapılmalıdır.

Sonuncu duamız, bir musibete düşmüş kardeşimizi gördüğümüzde edeceğimiz duadır. Efendimiz aleyhisselam, “bir derde düşmüş kardeşini gördüğünde bu duayı okuyana Allah o derdi vermez” buyuruyor.

الْحَمْدُ لِلَّهِ الَّذِي عَافَانِي مِمَّا ابْتَلَاكَ بِهِ وَفَضَّلَنِي عَلَى كَثِيرٍ مِمَّنْ خَلَقَ تَفْضِيلًا

Bunu da muhakkak ezberlemeli ve bir bela ya da musibet gördüğümüzde hemen okumalıyız.

Allah kimseye zulmetmez. Bir insana on beş sene çocuk sahibi olmayı nasip etmemişse onun için hayırlı olan budur. Çocuk vermiş, Nuh aleyhisselamın oğlundan çıktıkları gibi eziyet çektiriyorsa onun için de hayırlı olan budur.

Sen teslim olmana bak. Allah'ın kapıları açıktır, girenler için.

أَلْحَمْدُ لِلَّهِ رَبِّ الْعَالَمِينَ. وَصَلَّى اللَّهُ وَسَلَّمْ عَلَى سَيِّدِنَا مُحَمَّدٍ وَعَلَى آلِهِ وَصَحْبِهِ أَجْمَعِينَ.

Âlemlerin Rabbi Allah'a hamd, Efendimiz Muhammed aleyhisselama, ailesine, ashabına salat ve selam olsun.